

LBRIS

We know
books

ANASTASIA SOARE

CONTURUL UNUI VIS

CUM AM CONSTRUIT
UN IMPERIU AL FRUMUSEȚII
DE UN MILIARD DE DOLARI

Traducere din limba engleză și note de Diana Botescu

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

INTRODUCERE

Ceea ce te face să te simți frumoasă te face puternică 13

CAPITOLUL UNU

Începuturile 25

CAPITOLUL DOI

Să ai întotdeauna un plan A și un plan B 41

CAPITOLUL TREI

Folosește scările, nu liftul 63

CAPITOLUL PATRU

Stăpânește-ți meseria, iar succesul va veni de la sine 79

CAPITOLUL CINCI

Nu accepta un refuz drept răspuns 97

CAPITOLUL ȘASE

Înconjoară-te de oameni de la care poți învăța 123

CAPITOLUL ȘAPTE	
Clientul este șeful tău	141
CAPITOLUL OPT	
Fii pregătită pentru momentul tău	163
CAPITOLUL NOUĂ	
Mamele și mentorii fac diferența	177
CAPITOLUL ZECE	
O pasiune pentru inovație	199
CAPITOLUL UNSPREZECE	
Fără risc nu poate exista dezvoltare	219
CAPITOLUL DOISPREZECE	
Condu ca și cum afacerea ta ar depinde de asta	241
CONCLUZIE	
Crearea vieții pe care ți-o dorești	255
EPILOG	
Magia Hollywoodului	267
<i>Mulțumiri</i>	292

PARTEA ÎNTÂI

**Crede în visurile tale.
Nu renunța.**

Dacă aş putea să-i ofer ficei mele trei lucruri, acestea ar fi încrederea în propria valoare, capacitatea de a şti cât de mult este iubită şi puterea de a-şi urma visurile. Vă doresc aceleaşi lucruri şi vouă tuturor.

CAPITOLUL UNU

Începuturile

„A vedea departe e una,
a ajunge acolo e cu totul altceva.”

— CONSTANTIN BRÂNCUȘI, ARTIST ROMÂN

Dorința de a reuși mi-a fost cultivată de familie și de faptul că am crescut în România. Mi s-a spus că atât traumele, cât și optimismul pot fi transmise din generație în generație. Cred că optimismul și hotărârea mea sunt înscrise în ADN-ul meu. Astăzi multe persoane nu pot să-și reconstituie istoria familiei mai mult de o generație în urmă. Dacă nu poți, nu-i nimic; poți să-ți construiești propria poveste. Dacă totuși cunoști istoria familiei, poți învăța ceva despre tine din poveștile trecutului tău. Eu am aflat că provin dintr-o familie de supraviețuitori.

Povestea familiei mele începe cu bunicul meu, Andrei Mangri. Ce i s-a întâmplat lui stă la baza a tot ceea ce reprezintă familia mea și a tot ceea ce am devenit eu. Este povestea unui imigrant. Am trăit-o eu însămi când am plecat din România și am început o viață nouă într-o altă țară.

Bunicul meu era macedonean și a crescut în Albania. A emigrat în România la începutul secolului trecut, deoarece era considerată țara oportunităților în Europa de Est. Bucureștiul, capitala țării, era chiar numit „Parisul Estului”. Bunicul era copil în timpul Primului Război Mondial și a pierdut totul, inclusiv pe părinții lui. Tânăr fiind, a plecat în România în căutarea unei vieți mai bune pentru familia lui. Și-a luat cu el soția, copiii și întreaga familie extinsă, inclusiv sora, verii și o mătușă dragă care îl susținuse și pe care el avea să o întrețină tot restul vieții. S-au stabilit în zona rurală, în apropierea Constanței, un oraș-port la Marea Neagră. Acolo, a construit o casă mare, înconjurată de multe hectare de teren agricol, unde creștea animale și cultiva pământul. A început să prospere.

Când a plecat să lupte în Al Doilea Război Mondial, bunica a preluat conducerea fermei și i-a crescut pe mama și pe frații ei după o filozofie simplă: *Muncește din greu, nu te plânge, găsește o soluție!* Astăzi, am numi asta „dragoste dură”. Mama mi-a transmis aceste valori, iar eu le-am transmis, la rândul meu, ficei mele.

Când m-am născut eu, părinții mei aveau, chiar pe aceași stradă cu restul familiei, propria lor casă, cu un atelier de croitorie foarte aglomerat în camerele din față. Comunitatea macedoneană era foarte unită, așa cum sunt de obicei comunitățile de imigranți. Ne îmbrăcam puțin diferit de românii nativi și mâncam mâncăruri preparate după rețete diferite. Mereu aveau loc reuniuni de familie zgomotoase: cine, nunți și aniversări la care participau bunicii, mătușile, unchii și verii mei. Dacă ai văzut filmul *Nuntă a la grec*, cam așa era și la noi.

Când Partidul Comunist a preluat controlul asupra țării, în 1947, totul s-a schimbat. Părea că soarele apune încet peste România, iar lumina, odinioară aurie, a început

să devină gri. Guvernul a confiscat proprietățile private ale fermierilor. Pământul, animalele și casa mare pe care o construise bunicul din cenușa propriului trecut marcat de sărăcie au fost confiscate.

S-a mutat în Constanța. Acolo, pe o proprietate mai mică, a construit trei case pentru familia sa extinsă. Curând, și acestea au fost confiscate, demolate și înlocuite de guvern cu un bloc de locuințe utilitare din beton. El și familia lui au primit apartamente mici într-un bloc din apropiere. Apartamentul lui era la etajul patru al unei clădiri fără lift. Avea 86 de ani la vremea aceea.

A trăit până la vârsta de 92 de ani. Munca la fermă îl făcuse robust. Urcatul și coborâtul scărilor l-au menținut agil și la bătrânețe, dar disciplina mentală a fost moștenirea pe care ne-a lăsat-o. Bunicul credea că poți să-ți controlezi propriile gânduri. Cu mult înainte ca acest obicei să devină popular, el medita în fiecare zi. Era foarte atent la hainele pe care le purta, la mâncarea pe care o consuma și la modul în care își controla gândurile și atitudinea.

În 1975, la zece ani după venirea la putere a lui Nicolae Ceaușescu, Parisul Estului dispăruse. În locul lui se instalaseră penuria alimentară, lipsa căldurii și a libertăților individuale. Iernile erau geroase; ni se spunea să dormim îmbrăcați. Cei care încercau să protesteze sau să se opună erau pedepsiți aspru. Oamenii încercau doar să supraviețuiască. În aceste condiții, mățăniile pe care bunicul le purta mereu la el îl ajutau să rămână puternic. A rezistat indiferent de greutățile cu care s-a confruntat, chiar dacă pierderea era palpabilă pretutindeni în jurul lui. Era asemenea stâncilor masive de granit care se înălțau pe coasta Mării Negre: rămânea puternic și de neclintit chiar și când era lovit de valurile învolburate.

Eu și bunicul aveam o legătură specială – în sufletul nostru, eram doi rebeli. Avea un radio vechi pe care îl ținea

într-un colț al camerei sale. Obișnuiam să tragem perdelele, să încuiem ușa și să ascultăm împreună Vocea Americii. Eram atât de izolați în România, încât aceasta era singura modalitate prin care puteam afla ce se întâmpla în lumea largă; tot ce se difuza la televizor și la posturile naționale de radio era propagandă comunistă. Eu și bunicul ne ghemuiam în colțul acela, ascultam radioul și discutam.

– Sia, am făcut o mare greșeală. Ar fi trebuit să emigrez în America, nu în România. Tu ar trebui să pleci în America, îmi spunea el.

Cred că el mi-a sădit această idee în minte, pentru că, de la o vârstă foarte fragedă, am știut că vreau să plec în America. Mai târziu, când soțul meu mi-a spus că să fii imigrant e dificil, nu l-am ascultat. Cuvintele bunicului îmi rămăseseră întipărite în minte.

Nu știu exact când a început să mi se contureze această idee, dar, prin exemplul bunicului, am înțeles că mintea, inima și spiritul sunt fortăreața noastră. Nimeni altcineva nu are acces la ele. Doar tu ai control asupra a ceea ce gândești și asupra felului în care reacționezi la provocări. Am avut nevoie de această mentalitate pentru a rezista în timp ce încercam să scap din România. După ce soțul meu a cerut azil politic în America, mentalitatea aceasta m-a ajutat să rezist în perioada în care am fost interogată ore în șir de poliția secretă, singură, într-o cameră goală, sau atunci când casa noastră era percheziționată în mod regulat. Căutau orice considerau a fi bunuri de contrabandă – bani, bijuterii, aur, dolari sau alimente în plus. Tot ea m-a ajutat să rezist în cei trei ani lungi și grei în care am așteptat să-mi obțin pașaportul, înainte de a putea urca în avionul care m-a dus spre libertate.

Capacitatea bunicului de a merge mai departe m-a învățat că, indiferent de ceea ce se întâmplă în jurul nostru, numai noi avem puterea de a ne controla modul de gândire. Numai

noi putem decide ce dă sens vieții noastre. Și, odată ce am luat o decizie, fiecare acțiune pe care o întreprindem, fie în viața personală, fie în afaceri, trebuie să ne ducă mai aproape de realizarea aceluia vis.

Crede în posibil, chiar și în situații imposibile

În perioada aceea de schimbări profunde în România, lumea mea personală a fost și ea dată peste cap. Tata a murit subit în 1969. Mama, Victoria, care avea doar 35 de ani la vremea aceea, a rămas să se ocupe singură de întreținerea familiei. Deși întreprinderile private erau interzise, părinții mei continuaseră să țină deschis atelierul de croitorie din casa noastră. Acum, mama se întreba cum va reuși să ne întrețină singură.

– Nu e timp de plâns, mi-a spus ea.

S-a așezat pe marginea patului meu și și-a strâns puloverul din lână bej în jurul ei. Am plâns în brațele ei și ne-am cuibărit una la sânul celeilalte. M-am uitat la fața ei, de obicei rozalie, acum palidă și trasă. Oricâtă deznădejde simțea, era încuiată adânc în ea, într-un loc pentru care nu exista cheie. Nu a plâns. A refuzat să cedeze în fața durerii. Trebuia să ne continuăm viețile. Am încetat și eu să mai plâng și am stat în liniște lângă ea. Puterea ei extraordinară era liniștitoare și inspiratoare.

– Anastasia, o să mă ajuți la atelier, mi-a spus ea, simplu.

– Mamă, am doar 12 ani. Nu știu cum să o fac.

Nu mă simțeam pregătită pentru o responsabilitate atât de mare.

– Ești inteligentă, Sia, o să te învăț totul.

Vorbea întotdeauna într-un mod atât de convingător, încât credeai că ceea ce spune este adevărat. Încrederea ei a

început să mă convingă. Am început să cred că aş putea să o fac. Apoi mi-am amintit cât de pline erau de obicei zilele mele.

– Dar școala? am întrebat-o.

A tăcut un moment înainte de a-mi răspunde simplu:

– Vei lucra după școală.

Ne-am abătut privirea una de la cealaltă, spre colțurile opuse ale camerei mici. Eram împreună, dar fiecare era singură în fața unui viitor necunoscut. M-am cuibărit lângă ea și mi-am așezat capul în poala ei. Știam că discuția se încheiase. De atunci, când veneam acasă de la școală, mă așezam la o măsuță pe care mi-o pregătise între mașinile de cusut. Temele pentru școală se îmbinau cu munca din atelier. Eram mică, dar puteam învăța. Așa a început educația mea în domeniul afacerilor.

Nu lăsa gândirea îngustă să-ți limiteze oportunitățile

Mama a fost antreprenoare într-o perioadă în care majoritatea femeilor nu aveau afaceri proprii, într-o țară în care întreprinderile private erau interzise. Ea a crezut întotdeauna că totul este posibil și nu s-a temut niciodată. Poate părea uimitor, dar era, până la urmă, fiica mamei sale: *Muncește din greu, nu te plânge, găsește o soluție*. Tatăl ei era stânca mândră care rămânea neclintită și solidă indiferent de ce i se întâmpla. Frica nu făcea parte din mentalitatea pe care o moștenise, așa că nu i-a fost insuflată. Familia noastră credea că există un răspuns la orice întrebare, dacă îl cauți suficient de mult.

Mama a găsit întotdeauna o modalitate prin care să supraviețuim. Soluțiile ei erau creative și îndrăznețe. Ea și-a dat seama că, în ciuda faptului că trăiau din rații, femeile

încă țineau la aspectul lor. Mama ei îi povestise că, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, femeile economiseau și își rupeau de la gură pentru a-și cumpăra câte un ruj. În perioada aceea, nu existau magazine universale. Pantofii și hainele trebuiau făcute la comandă. Puțini croitori se priceau să creeze ceva care să pară măcar puțin la modă. Mama încă mai avea mașinile de cusut în camera din față și cunoștea câteva femei care știau să coasă. Ea și-a dat seama că erau câteva femei în comunitate care îi puteau oferi ajutorul.

A trimis veste soțiilor oficialilor de rang înalt că le poate ajuta să arate bine, după ultimele tendințe ale modei. Navele care acostau în port ne aduceau cultură din afară la prețuri potrivite. Prin relațiile sale, mama a reușit să facă rost de un exemplar vechi și uzat al unui catalog cu tipare publicat de revista *Vogue*, biblia modei pentru femeile americane și europene. Ea l-a folosit ca sursă de inspirație și ghid de stil. Vechiul proverb „Soții fericiți, vieți fericiți” era la fel de valabil atunci ca și acum. Soțiile oficialilor continuau să vină, iar mama continua să lucreze. Oficialii ignorau existența atelierului.

În fiecare zi, când veneam acasă de la școală, mă așezam pe scaunul mic de lemn din spatele mesei de lucru. Lângă mine, stătea întotdeauna câte o femeie care își aștepta rândul să se consulte cu mama, cu o expresie animată de emoție și nerăbdare, ca și cum urma să se întâmple ceva ieșit din comun. Mama îi cerea să aleagă o rochie din *Vogue Pattern Book*. Apoi, cu modelul ales în mână, femeia urca pe un mic podium din mijlocul camerei. Mama studia silueta fiecărei femei. Se învârtea încet în jurul ei cu metrul de croitorie în mână, oprindu-se mereu pentru a nota măsurile, până când făcea un cerc complet. În vremurile de dinaintea „camerei cu vedere panoramică la 360 de grade”, așa se proceda.

Seara, după ce ultima clientă pleca acasă, discutam despre cum să creăm rochia potrivită pentru fiecare femeie. M-a învățat să cos manual o rochie, mi-a vorbit despre materialele de calitate și despre accesorii. Mama avea un ochi uimitor pentru o persoană fără pregătire formală și mi-a împărtășit secretele ei. Mi-a explicat faptul că o femeie poate avea umerii lați sau șoldurile late și mă puneă să desenez un tipar ținând cont de modificările necesare, cum ar fi pernuțele pentru umeri sau fustele cu forme speciale, pentru a crea echilibrul vizual care să transpună stilul esențial al rochiei pe forma corpului acelei femei. A fost prima mea introducere în conceptul de proporție, pe care l-am studiat în detaliu mai târziu la orele de artă.

Eram captivată de desenarea tiparelor și la fel de fascinată ca mama de transformările pe care le produceau eforturile noastre. Vedeam cât de încântată era fiecare femeie când se vedea pentru prima dată în rochia cea nouă. Intra în atelier cu o expresie serioasă și îngrijorată. Apoi, vedeam cum dispărea blazarea și în fața ochilor noștri apare o persoană veselă. Râzând și învârtindu-se în fața oglinzii, fiecare clientă radia de bucurie. Era momentul ei de glorie într-o zi altminteri cenușie. Există o încredere inconfundabilă care se așterne pe chipul unei femei care se simte frumoasă. E o stare molipsitoare – o formă de magie, de iubire.

Mama a început să-și aducă coafeza la atelier pentru a consulta clientele, oferindu-le astfel servicii complete pentru ocazii speciale. Nunțile nu mai erau petreceri elaborate care țineau toată noaptea, așa cum fuseseră odinioară, dar, chiar și în ciuda decretelor stricte ale guvernului care impuneau încetarea petrecerilor mai devreme, miresele doreau în continuare să arate cât mai bine în ziua lor specială. Astfel, programul

de muncă al mamei a început să se prelungească și mai mult. Zilele de muncă de 12 ore ajunseseră să fie ceva obișnuit.

Singura ei zi liberă era duminica, și atunci mergea la coafor. Toată lumea lucra șase zile pe săptămână, așa că duminica era singura zi în care oamenii cu serviciu aveau timp pentru astfel de lucruri. Era, bineînțeles, cea mai aglomerată zi la coafor. Mama mă lua cu ea. Iubeam acele momente prețioase petrecute împreună, departe de atelier și de rutina zilnică. O priveam pe coafeză cum îi aranjează și îi dă cu fixativ părul (coafura trebuia să reziste câteva zile). Uneori, manichiurista îmi vopsea unghiile. Când intra mama în coafor, apariția ei provoca întotdeauna agitație. Toată lumea o cunoștea și voia să-i atragă atenția sau să stea de vorbă cu ea. Clientele mamei se adunau în jurul ei între programările lor la coafor. Chiar și acolo, în singura ei zi liberă, cu capul sub casca pentru uscat părul, mama continua să le dea sfaturi despre modă și frumusețe.

– Lucrezi tot timpul, îi spuneam eu, repetând refrenul obișnuit.

Uneori era un scâncet.

– Nu ești oboșită? Nu ai nevoie de mai multă odihnă? o întrebam.

Voiam mai multă atenție din partea ei. Chiar dacă eram cu ea în atelier, nu simțeam niciodată că se uită cu adevărat la mine. Clientele ei erau în centrul atenției.

– Trebuie să plătim facturile, trebuie să mâncăm, răspundea ea, de parcă ar fi fost ceva absolut evident.

Desigur, vedeam și eu că ne descurcam destul de greu. Desigur, știam că supraviețuirea noastră depinde de munca ei. Cumva însă, nu părea că asta este singura ei motivație.

– Iubesc ceea ce fac, a recunoscut în cele din urmă. Îmi iubesc munca. Îmi iubesc clientele.

Pasiunea crește odată cu succesul

Am ținut minte această conversație în ciuda anilor care au trecut. Ochii mamei străluceau când vorbea despre munca ei. Părea că se simte mai vie când era în atelier, înconjurată de materiale, discutând cu clientele, în timp ce croitoresele roiau în jurul ei și mașinile de cusut zumzăiau. Prezența ei era electrizantă. Privind-o, am înțeles ce înseamnă să trăiești cu pasiune pentru ceea ce faci în viață și impactul pe care îl are acest lucru asupra ta și asupra celor din jur. Când dai ce ai mai bun și te dedici complet, pasiunea pentru munca ta atrage succesul. Succesul alimentează apoi pasiunea, care crește tot mai mult. Cu cât ai mai mult succes, cu atât pasiunea ta crește, până când devine un foc care nu mai poate fi stins. Așa s-a întâmplat în cazul meu.

Când mi-am început afacerea, am luat drept exemplu grija și respectul pe care le acorda mama comunității sale de clienți, precum și angajatelor și furnizorilor ei. Nici astăzi nu există moment în care să nu mă gândesc la clientele mele. Întotdeauna încerc să mă pun în locul lor. Îmi place să studiez o situație din diferite unghiuri și să mă gândesc la cum vor ceilalți să fie tratați. Care sunt așteptările lor? Ce pot face, ce pot crea pentru a le satisface nevoile și a le îmbunătăți viața? Indiferent de domeniul în care activezi – cosmetică, croitorie, relații publice, programare software –, dacă te concentrezi asupra clienților tăi, afacerea ta va prospera.

Vreau ca atunci când clientele mele se uită în oglindă, după ce le-am aranjat sprâncenele sau au folosit produsele mele, să simtă aceeași emoție și să văd pe fețele lor aceeași strălucire de încredere pe care o vedeam la clientele mamei. Vreau să râdă, să se învârtă și să se simtă frumoase. Vreau să simtă acea magie.